

5. søndag efter Trinitatis d. 1. juli 2018

Salmer:

750: Nu titte til hinanden

299: Ånd over ånder

54: Hvad mener I om Kristus

672: Jeg ved, på hvem jeg bygger

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 16,13-26

Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?« De svarede: »Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.« Så spurgte han dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.« Da forbød han strengt sine disciple at sige til nogen, at han var Kristus. Fra da af begyndte Jesus at lade sine disciple vide, at han skulle gå op til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå på den tredje dag. Da tog Peter ham til side og begyndte at gå i rette med ham og sagde: »Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig!« Men Jesus vendte sig om og sagde til Peter: »Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.« Da sagde Jesus til sine disciple: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det. For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?«

Da Elin, vores lille pige, blev født, blev jeg for alvor far. Jeg fik dermed en helt ny identitet og rolle. Jeg havde ellers en hel del i forvejen. Jeg er ægtemand. Jeg er søn. Jeg er bror. Jeg er onkel. Jeg var barnebarn og oldebarn. Jeg er ven, teolog, præst, bogorm, naturelsker, sanglærke og dansker.

Det samme har du. Et væld af roller, titler og identiteter. Alt sammen er de med til at gøre dig til den, du er. I dine egne øjne og i andres øjne.

Herfra kan jeg se landmænd, bedsteforældre, oldeforældre, mødre, fædre, håndværkere, strikkeeksperter, småkagebagere og et par pensionister.

Alle de titler, roller og identiteter kan nogle gange forvirre os. Er vi mest os selv, når vi er i den ene eller anden rolle? Når vi er på arbejde og har en fast opgave der, eller når vi er hjemme og har helt andre opgaver og ansvar? For er vi helt den samme, når vi er sammen med vores nære familie, som når vi møder en fremmed i Superbrugsen?

Ja, hvem er vi egentlig? Måske kan I ligesom jeg indimellem have lyst til, at vi lige kunne åbne brystkassen op og tage en kerne ud. Den kerne er så Mikael, eller Esther eller Christian eller Tove. Så kunne vi studere den og finde ud af, hvem vi virkelig var. Vi kunne måle og veje, vi kunne dufte og mærke og få fastlagt helt bestemt, hvem vi er. Skåret helt ind til benet, få sat få og præcise ord på.

”Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?”, spørger Jesus sine disciple. Er Jesus nu også blevet forvirret over, hvem han er? ”Og I, hvem siger I, at jeg er”, spørger Jesus. Tager Jesus nu sine disciple til eksamen og ser, om de er 12-tals disciple eller dumper?

Nej, men Jesus ønsker at tage et midtvejstjek. Han ønsker at se, hvor meget mennesker har forstået af, hvem han er. For kort efter åbner Jesus for alvor op for, hvem han virkelig er. At han er Guds søn. Ikke kun i herlighed og ære, men en Guds søn, som er det gennem lidelse, død og opstandelse.

Der kommer vidt forskellige svar på Jesu spørgsmål. De fleste mennesker tænker, at han er en profet i stil med nogle af de store fra Det Gamle Testamente, eller at han er Johannes Døberen. Peter siger derimod, at Jesus er Kristus, den levende Guds søn. Og Jesus roser Peter. ”Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.”

Du er Peter. Du er petros, som det hedder på græsk, det betyder klippe, og på den klippe vil jeg bygge min kirke.

Peter får ros. For han har forstået, at Jesus er Guds søn. Og alligevel har han slet ikke forstået noget. Han har ikke forstået, at Jesu vej til herlighed og ære går gennem lidelse og død. Han er klippe, men ikke en fejlbarlig klippe. Ikke en skrøbelig og revnet klippe. En klippe, som Satan, Guds modstander, taler igennem.

Peter havde ikke plads til lidelse og død i Jesu liv. Det kom der dog plads til med tiden. Peter forstod senere, at lidelse og død hører med til billedet af Jesus og af sit eget liv. Vi i dag har forstået, at lidelse og død hører med til billedet af Jesus. Det er ingen af os vist i tvivl om. Men har vi også forstået, at lidelse og skrøbelighed og fejlbarlighed hører med til billedet af os selv? Når vi tænker over, hvem vi er, når vi tænker på de titler, vi har, er der så plads til modgang og svigt? For hvis de titler og roller og identiteter skal tale sandt om os, så må der være plads.

Jeg er en præst, men også en præst, som kan blive modløs og ked. Jeg er en ven, men også en ven, som svigter. Jeg er en ægtemand og far, men formår ikke altid at leve op til mit bedste.

Skrøbeligheden og fejlbarligheden er en dyb del af vores liv. Hvad enten vi vil være ved det eller ej.

Til tider har vi forstået det fuldt ud. Vi er overvældede af lidelsen og smerten og kan ikke se glæden for bare mørke. Til tider føler vi os så skrøbelige, at vi er i tvivl, om vi kan bestå. Vi føler os så tyngede af skyld og skam, at vi ikke tør håbe på tilgivelse.

Igen roder vi med spørgsmålet om, hvem vi er. Er vi værd at elske? Er vi værd at være i relation med? Kan vi bruges til noget som helst? Er der roller, identiteter og titler, som vi er værdige til at bære?

Ja, hvem er vi?

Det første svar på det spørgsmål finder vi i, hvad vi mener om Kristus.

Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han? Søn af den levende Gud eller kun søn af Josef? En viis mand og stor men dødelig profet eller messias selv, opstået fra de døde? En politisk oprører og urostifter, som mislykkedes og blev henrettet som de andre af den slags? Eller en fredskonge i et rige, som ikke er af denne verden? Er han en ligegyldig person fra fortiden eller en eviggyldig person også i nutiden og fremtiden? En løgner eller sandheden selv? Én af mange veje til Gud eller

den eneste? En fortælling om en mand, som er blevet brugt af kirken til at fange mennesker i synd og skyld og skam, eller en sand beretning om den eneste, som kan sætte fri fra synd, skyld og skam?

Jamen, er det ikke svært at vide? Jo, det kan ikke bevises.

Jamen, er det ikke svært at være sikker i troen? Jo, det er de færreste.

Jamen, må jeg ikke lige tænke lidt mere over det? Jo, det må du gerne. ☺

Men hvis der er bare det mindste i Kristus, som dufter sandt, så er det værd at følge den duft og bevæge sig i retningen af ham. Lade sig drage af Guds ånd, som stædigt vil minde os om de her spørgsmål om, hvem Kristus er.

Når vi følger Kristus-duften, så får vi en ny identitet. Så bliver vi følgere af ham. Så bliver vi Jesus-troende. Så bliver vi kristne.

Så kommer der nok tro og vished og åndsfylde og nye opgaver i passende doser hen af vejen. For han lover at være med os alle dage indtil verdens ende.

Så kommer der nok lidelse og svigt og fejl hen af vejen. For vi vedbliver at være skrøbelige og fejlbarlige mennesker.

Men det gode er, at de to ting, Kristus og skrøbeligheden, slet ikke udelukker hinanden. Kristus bruger det skrøbelige. Han kan rumme lidelsen. Han kan rumme tvivlen, ja, selv vores tvivl om, hvem han mon virkelig er.

Peter er vores eksempel på det. Han talte sandt om Kristus og fik ros. Han talte aldeles falsk om Jesu vej til at blive Messias og fik at vide, at nu talte Satan igennem ham. Men han var en klippe, som Guds kirke blev bygget på. En af de banebrydende disciple, som blev en leder. Som gik ud i verden og spredte de gode nyheder om Jesu lidelse, død, opstandelse og herlighed hos Gud. Som til sidst måtte give sit eget liv i kampen for den sandhed.

Peter selv kommer med et billede på det liv i sit første brev, som vi hørte tidligere i gudstjenesten. Og det er det andet billede på, hvem vi er, når vi bevæger os i retning af Kristus. Vi er levende sten:

Kom til ham, den levende sten, som blev vraget af mennesker, men er udsøgt og kostbar for Gud, og lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærkomne for Gud.

Peter blev kaldt en klippe, som viste sig at være ret skrøbelig og fejlbarlig. Og Peter kalder nu os sten. Levende sten. Der er liv i os og brug for os, selvom vi er skrøbelige og sårede. Selvom vi er rystede. Selvom vi har svært ved at overskue fremtiden. Selv om der er så mange dufte, som blander sig med Kristus-duften og gør os i tvivl om, hvem han er og hvem vi er.

Der er dog én ting, som ikke ryster. Det er Kristus selv. Peter kalder ham hovedhjørnестenen. Den sten, som det hele hviler på det. Det sikre fundament. Den eneste, som er helt sikker at bygge på. Kristus kan modstå forandring og tidernes skiften. Kristus kan rumme vores tvivl om, hvem han er. Kristus kan lyse op i vores mørke tanker om, hvorvidt vi er værd at elske.

Jesus kalder os til at bygge oven på ham. Til at føje os sammen med ham. Knytte os til ham i dåb og tro og kirke og liv. Til at blive ét med ham. Skrøbelige, som vi er. Usikre, som vi er. Sårede, som vi er.

For så er vi forbundet med noget sikkert. Noget fast. Noget, som består. Som vi skal synge om til sidst i gudstjenesten:

Det er den demantklippe,
der trodser magt og list,
den hånd, der ej vil slippe,
det er min Herre Krist;
hans Ånd er livets kerne,
hans ord kan aldrig dø,
han er den faste stjerne
på tankens vilde sø.

Det er værd at blive døbt til og leve et liv på. Det er værd at dø på. Det er værd at takke for, så det vil vi gøre.